

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: 07 0 U 020975 25 Uvp
Sarajevo, 30.01.2025. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Bajrović Aide, kao predsjednika vijeća, Babić Stanković Aleksandre i Džerahović Emire, kao članova vijeća, te Hodžić Merhunise kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Lj.N. iz M., zastupanog po punomoćnicima odvjetnicima iz OD Paponja & Partneri d.o.o. iz Mostara, protiv akta broj: UP-II-03-37/1-6/22 od 18.02.2022. godine, tuženog Federalno ministarstvo za pitanja boraca i invalida odbrambeno-oslobodilačkog rata/Federalno ministarstvo za pitanja branitelja i invalida Domovinskog rata Sarajevo, u upravnoj stvari isplate novčanih potraživanja po izvršnoj ispravi, odlučujući o zahtjevu tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Mostaru, broj: 07 0 U 020975 22 U od 13.12.2024. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 30.01.2025. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Mostaru, broj: 07 0 U 020975 22 U od 13.12.2024. godine, odbijena je, kao neosnovana, tužiteljeva tužba podnesena protiv osporenog rješenja tuženog, broj i datum navedeni u uvodu ove presude, kojim je, kao neosnovana, odbijena njegova žalba izjavljena protiv prvostepenog rješenja Službe za zaštitu prava branitelja i njihovih obitelji Grada Mostara, broj: UP-I-06/4-43-5858/07-1 od 15.12.2021 godine, a kojim rješenjem je u stavu 1. dispozitiva utvrđeno da je rješenje Službe za zaštitu prava branitelja i njihovih obitelji Grada Mostara, broj: UP-I-06/4-43-5858/07 od 30.11.2007. godine, na koje je data saglasnost Ministarstva za pitanja branitelja Mostar, broj: 12-43-02-15/08 od 30.10.2008 godine, po proteku roka iz člana 41. stav 4. Zakona o pravima branitelja i članova njihovih obitelji postalo izvršno dana 03.10.2008. godine, dok je stavom 2. dispozitiva odbijen, kao neosnovan,

tužiteljev zahtjev za isplatu po rješenju Službe za prava branitelja i njihovih obitelji Grada Mostara, broj: UP-I-06/4-43-5858/07 od 30.11.2007. godine.

Protiv navedene presude Kantonalnog suda u Mostaru tužitelj je, po punomoćnicima, podnio zahtjev za vanredno preispitivanje zbog povrede federalnog zakona i povrede pravila federalnog zakona o postupku koja je bila od uticaja na rješenje stvari, navodeći da je prvostepeni sud pobijanom presudom tužitelja lišio priznatog prava na ličnu invalidninu i time povrijedio njegovo pravo na imovinu, u smislu člana 1. Protokola 1. Evropske konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama ne cijeneći pri tome da je rješenjem o priznavanju statusa RVI i prava na ličnu invalidninu tužitelju dato trajno obeštećenje za tjelesno oštećenje koje je zadobio kao pripadnik OS BiH, odnosno da se radi o pravima koja imaju trajni karakter, pa je prvostepeni organ bio u obavezi izvršavati rješenje u skladu sa odredbom člana 39. Zakona o pravima branilaca i članova njihovih porodica u vezi sa članom 53. istog Zakona. Nadalje je u zahtjevu istaknuto da se u konkretnom slučaju na računanje rokova zastare primjenjuje član 35. Zakona o pravima branilaca i članova njihovih porodica, kao *lex specialis*, a po kojoj zakonskoj odredbi je propisano da mjesečna novčana potraživanja po ovom Zakonu zastarijevaju u roku od tri godine od dana dospelosti poslednje isplate, a pozvao se i na odredbe Zakona o obligacionim odnosima koje propisuju zastaru za povremena potraživanja koja mjesečno dospijevaju zbog čega se ne može primijeniti odredba člana 267. stav 7. Zakona o upravnom postupku, pri čemu se pozvao na stavove zauzete u rješenjima Općinskog suda u Mostaru i Kantonalnog suda u Mostaru, kao i na presudu Vrhovnog suda Federacije BiH, broj: 07 0 013026 18 Uvp od 24.06.2021. godine, navodeći da, budući da nije bilo isplate po rješenju iz 2007. godine, proizilazi da predmetno potraživanje nije obuhvaćeno zastarom, jer nema dospjele poslednje isplate. Zbog svega navedenog predložio je da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači na način da se usvoji njegov tužbeni zahtjev ili da se predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak i rješavanje, te da mu tuženi nadoknadi troškove sastava zahtjeva za vanredno preispitivanje sudske odluke prema iskazanom troškovniku.

U odgovoru na zahtjev tuženi je predložio da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Ovaj Sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povrede propisa iz člana 41. stav 2. tog Zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga :

Iz stanja upravnog spisa i obrazloženja pobijane presude proizilazi da je tužitelj dana 14.12.2021. godine podnio prvostepenom organu zahtjev za isplatu ličnih invalidnina koje su mu priznate rješenjem Službe za zaštitu prava branitelja i njihovih obitelji Grada Mostara, broj: UP-I-06/4-43-5858/07 od 30.11.2007. godine (kojim mu je priznato svojstvo ratnog vojnog invalida V grupe sa 70% vojnog invaliditeta i pravo na isplatu lične invalidnine u mjesečnom novčanom iznosu od =234,88 KM, počev od 01.07.2007. godine) koje nisu isplaćene, kao i da se tužitelj uvrsti na redovnu isplatu ličnih invalidnina prema navedenom rješenju; da je postupajući po tom zahtjevu prvostepeni organ donio rješenje broj: UP-I-06/4-43-5858/07-1 od 15.12.2021 godine, kojim je u stavu 1. dispozitiva utvrđeno da je rješenje Službe za zaštitu prava branitelja i njihovih obitelji Grada Mostara, broj: UP-I-06/4-43-5858/07 od 30.11.2007. godine, na koje je data saglasnost Ministarstva za pitanja branitelja HNŽ Mostar, broj 12-43-

02-15/08 od 30.10.2008 godine, po proteku roka iz člana 41. stav 4. Zakona o pravima branitelja i članova njihovih obitelji, postalo izvršno dana 03.10.2008. godine, dok je stavom 2. dispozitiva odbijen, kao neosnovan, tužiteljev zahtjev za isplatu po rješenju Službe za prava branitelja i njihovih obitelji Grada Mostara, broj: UP-I-06/4-43-5858/07 od 30.11.2007. godine uz pozivanje na odredbu člana 267. stav 7. Zakona o upravnom postupku. Rješavajući po tužiteljevoj žalbi izjavljenoj protiv navedenog prvostepenog rješenja tuženi organ je donio osporeno rješenje od 18.02.2022. godine kojim je žalba odbijena, pozivajući se takođe na odredbu člana 267. stav 7. Zakona o upravnom postupku, nakon čega je tužitelj protiv osporenog rješenja pokrenuo upravni spor, u kome je prvostepeni sud donio pobijanu presudu, kojom je odbio tužiteljevu tužbu, cijeneći da je nesporno utvrđeno da je rješenje od 30.11.2007. godine postalo izvršno, kao i da tužitelj nikad nije uvršten u redovnu isplatu invalidnine, niti mu je isplaćivana invalidnina u skladu sa navedenim rješenjem, odnosno da mu nije vršena isplata po tom rješenju, a da je tužitelj prvi put prijedlog za izvršenje po ovom rješenju podnio dana 14.12.2021. godine čime je propustio rok propisan odredbom člana 267. stav 7. Zakona o upravnom postupku.

Donošenjem pobijane presude prvostepeni sud nije povrijedio federalni zakon ili drugi federalni propis, niti pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari, zbog čega je zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke neosnovan.

Naime, odredbom člana 267. stav 7. Zakona o upravnom postupku ("Službene novine Federacije BiH", broj: 2/98, 48/99 i 61/2022) propisano je da se nakon isteka roka od pet godina od dana kada je rješenje postalo izvršno, ne može tražiti njegovo izvršenje.

U konkretnom slučaju rješenje Službe za zaštitu prava branitelja i njihovih obitelji Grada Mostara, broj: UP-I-06/4-43-5858/07 od 30.11.2007. godine, čije je izvršenje traženo, je po proteku roka iz člana 41. stav 4. Zakona o pravima branitelja i članova njihovih obitelji postalo izvršno dana 03.10.2008. godine, a prema stanju spisa tužitelju nije vršena isplata po navedenom rješenju do dana podnošenja zahtjeva za isplatu, koju činjenicu tužitelj takođe nije osporavao. Obzirom da je zahtjev za izvršenje tog rješenja podnesen dana 14.12.2021. godine, to je isti podnesen nakon roka od pet godina od dana izvršnosti, a nakon kojeg se, u skladu sa naprijed citiranom odredbom člana 267. stav 7. Zakona o upravnom postupku, ne može tražiti njegovo izvršenje.

Povodom prigovora tužitelja iz zahtjeva za vanredno preispitivanje sudske odluke kojim se poziva na Zakon o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj: 29/78, 39/85 i 57/89, „Službeni list R BiH“, broj: 2/92, 13/93 i 29/03) ovaj Sud ukazuje da odredbe navedenog Zakona nisu primijenjene prilikom donošenja pobijane presude, niti su trebale biti primijenjene u konkretnoj upravnoj stvari.

Neosnovani su i prigovori tužitelja da je u ovoj stvari došlo do povrede odredbi Zakona o pravima branilaca i članova njihovih porodica. Ovo iz razloga jer je odredbom člana 53. Zakona o pravima branilaca i članova njihovih porodica propisano da se u postupku za ostvarivanje prava po ovom Zakonu primjenjuju odredbe Zakona o upravnom postupku, ako ovim Zakonom nije drugačije određeno, a odredbom člana 32. i 39. istog Zakona (koji Zakon je *lex specialis* u odnosu na Zakon o upravnom postupku) određeno je da rješenje o pravu na ličnu invalidninu, po službenoj dužnosti

izvršava nadležni prvostepeni organ, kao i da licima, koja ispunjavaju uslove propisane ovim Zakonom i prava propisana ovim Zakonom, ta prava pripadaju od prvog narednog dana od dana podnošenja zahtjeva za ostvarivanje istih prava, dok je odredbama člana 35. stav 4. istog Zakona regulisano da mjesečna novčana primanja prema ovom Zakonu zastarijevaju u roku od tri godine od dana dospelosti najstarije isplate. Kada se imaju u vidu sve ove zakonske odredbe to, i po ocjeni ovog Suda (a kako je to već pravilno cijenio prvostepeni sud i tuženi organ) tužitelj ne može tražiti potraživanja koja proističu iz rješenja Službe za zaštitu prava branitelja i njihovih obitelji Grada Mostara, broj: UP-I-06/4-43-5858/07 od 30.11.2007. godine po proteku roka od pet godina od dana izvršnosti istog u skladu sa članom 267. stav 7. Zakona o upravnom postupku, koji se član i Zakon, suprotno tvrdnjama tužitelja, primjenjuje shodno citiranoj odredbi člana 53. Zakona o pravima branilaca i članova njihovih porodica. Zbog izloženog se svi u tom smislu istaknuti prigovori iz zahtjeva za vanredno preispitivanje sudske odluke ukazuju neosnovanim. Ovo posebno iz razloga jer su bez ikakvog osnova u konkretnom slučaju navodi kojim tužitelj ukazuje na odredbe člana 39. i člana 35. stav 4. navedenog Zakona, obzirom da na osnovu činjeničnog stanja utvrđenog u upravnom postupku tužitelj (u periodu od četrnaest godina u kojem je egzistiralo rješenje iz 2007. godine, kao izvršna isprava, a po kojoj mu uopšte nije vršena isplata pripadajućeg iznosa nijedne mjesečne invalidnine od strane nadležnog prvostepenog organa) nikada nije podnio zahtjev nadležnom prvostepenom organu za donošenje zaključka o dozvoli izvršenja, odnosno izvršenje rješenja iz 2007. godine. Zbog navedenog je, po ocjeni ovog Suda, prvostepeni sud, pozivom na navedene zakonske odredbe, pravilno cijenio (isto kao i tuženi) da nije bilo osnova da se tužitelju vrši isplata po rješenju iz 2007. godine i isplata zaostalih ličnih invalidnina po njegovom zahtjevu od 14.12.2021. godine, koji je evidentno podnio nakon isteka roka od pet godina od dana izvršnosti rješenja iz 2007. godine.

Pri tome je potpuno bez značaja pozivanje tužitelja na stavove i praksu Općinskog suda u Mostaru i Kantonalnog suda u Mostaru, jer presude ovih sudova ne obavezuju ovaj Sud, dok presuda Vrhovnog suda Federacije BiH na koju se tužitelj poziva ne predstavlja stav Vrhovnog suda Federacije BiH, već se radi o jednoj izdvojenoj presudi, a stav Vrhovnog suda Federacije BiH je potpuno drugačiji u odnosu na taj stav i objavljen je u Biltenu Vrhovnog suda Federacije BiH iz 2021. godine, po kojem stavu je prvostepeni sud i donio pobijanu presudu.

Isto tako, neosnovano se u navodima zahtjeva za vanredno preispitivanje sudske odluke insistira na pravima koja imaju trajni karakter i ukazivanju na trajno obeštećenje u situaciji kada je tužitelj sam propustio da blagovremeno podnese zahtjev za isplatu mjesečne lične invalidnine na koju je stekao pravo temeljem rješenja Službe za zaštitu prava branitelja i njihovih obitelji Grada Mostara, broj: UP-I-06/4-43-5858/07 od 30.11.2007. godine, pa slijedom izloženog, nije ni moglo doći u konkretnom slučaju do povrede bilo kojeg prava tužitelja, pa ni prava na imovinu zagarantovanog Evropskom konvencijom o ljudskim pravima i osnovnim slobodama i Ustavom BiH.

Kako tužitelj nije uspio sa podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje sudske odluke, to mu ne pripadaju ni traženi troškovi po tom osnovu.

Zbog svega navedenog, ovaj Sud je i ostale navode zahtjeva ocijenio neosnovanim, te presudu prvostepenog suda kojom je, kao neosnovana, odbijena

tužiteljeva tužba, ocijenio pravilnom i zakonitom, pa je primjenom člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Hodžić Merhunisa, s.r.

Predsjednik vijeća
Bajrović Aida, s.r.